

Sygn. akt **XI Ka 346/21**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Mariusz Jaroszyński

Protokolant: Katarzyna Wójcik

przy udziale prokuratora Józefa Borzęckiego

po rozpoznaniu dnia 25 maja 2021 r.

sprawy **T. M.** urodzonego (...) w W., syna S. i M. z domu K.,

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku

z dnia 9 lutego 2021 roku sygn. akt II K 1074/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 10 lutego 2021 roku do dnia 25 maja 2021 roku;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa za postępowanie odwoławcze 150 (sto pięćdziesiąt) złotych opłaty oraz 50 (pięćdziesiąt) złotych zwrotu wydatków.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 346/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego Lublin –Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 9 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1074/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy – pełnomocnik

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1.		T. M.	Niekaralność oskarżonego.	zapytanie o udzielenie informacji z KRK	o 151 z
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-	-	-	-	-	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
1.	zapytanie o udzielenie informacji z KRK	Informacja wydana przez punkt informacyjny Krajowego Rejestru Karnego w Lublinie.

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-	-	-

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	Wszystkie zarzuty zgłoszone przez obrońcę oskarżonego w apelacji.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadne
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>1. Zarzut obraży przepisów postępowania, mający wpływ na treść wyroku, a mianowicie: art. 167 § 1 k.p.k. w zw. z art. 214 § 1 k.p.k. oraz art. 213 § 1a k.p.k.</p> <p>Artykuł 167 k.p.k. nakłada na sąd obowiązek przeprowadzenia dowodów z urzędu, ale tylko w takim zakresie, w jakim jest to niezbędne dla wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy – innymi słowy – w jakim jest to niezbędne dla prawidłowego wyrokowania.</p>		

Sąd orzekający ma zatem obowiązek dochodzenia do prawdy obiektywnej również w sytuacji, gdy strony nie wnioskuje o przeprowadzenie nowych dowodów, ale dopiero wówczas, gdy dokonując oceny dowodów uzna, że materiał dowodowy jest niepełny i nasuwa wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy, tym samym wymagając uzupełnienia. Wątpliwości takich nie podjął natomiast sąd I instancji, a skoro w toku postępowania, zarówno oskarżony, jak i jego obrońca nie zdecydowali się na sformułowanie wskazanych w apelacji wniosków dowodowych, za niedopuszczalne uznać należy czynienie zarzutu w tym zakresie Sądowi Rejonowemu.

Należy natomiast wskazać apelującemu, że art. 214 § 1 k.p.k. nie zawiera żadnej normy stanowczej, o czym dobitnie świadczy użyty w nim zwrot - „w razie potrzeby”. Sąd meriti, który „potrzeby” przeprowadzenia wywiadu środowiskowego nie stwierdził, nie mógł zatem obrazić powołanego przepisu. Podobnie rzecz się ma do naruszenia art. 213 § 1a k.p.k.

Natomiast, w związku z treścią omawianych zarzutów, należy wskazać, że Sąd Rejonowy miał na względzie, wbrew twierdzeniom apelującego - niekaralność oskarżonego oraz jego ustabilizowany tryb życia. Wziął również pod uwagę, że co prawda otrzymuje on 3 300 złotych emerytury, jednakże utrzymuje również żonę. Nie jest zatem prawdą, że sąd meriti nie miał na względzie właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego

sposobu życia T. M., jak również jego sytuacji majątkowej.

2. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd odwoławczy nie mógł również uznać za trafny zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, gdyż skarżący nie wykazał, aby rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie uwzględniało całokształtu zebranego w sprawie materiału dowodowego bądź, by ocena poszczególnych dowodów, sprzeczna była z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego, czy też wskazaniem wiedzy.

Kwestionowanie stanowiska sądu meriti, nie może natomiast sprowadzać się wyłącznie do prezentowania innej wersji faktycznej zdarzeń. Konieczne jest bowiem wykazanie, jakich konkretnie uchybień, w zakresie zasad rozumowania dopuścił się sąd. Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu błędu.

Zarzut, nie spełniający powyższych wymagań, mógł być postrzegany wyłącznie w kategoriach polemiki ze stanowiskiem wyrażonym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd Rejonowy natomiast przyjął prawidłową prognozę kryminologiczną co do T. M.. Podobnie prawidłowe są ustalenia dotyczące jego sytuacji majątkowej.

3. Zarzut rażącej niewspółmierności kary.

Nie sposób uznać, aby orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny

– stu pięćdziesięciu stawek dziennych, przy wysokości jednej stawki w kwocie 10 złotych, na którą wskazuje skarżący, mając przy tym również na względzie warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec T. M., była rażąco niewspółmierna w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k.

Sąd I instancji określając jej wymiar, kierował się dyrektywami wskazanymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., co wynika z treści pisemnych motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia. Dostatecznie przeanalizował okoliczności sprawy, mające wpływ na wymiar kary, o jakich mowa w rozdziale VI Kodeksu karnego, a ta orzeczona wobec oskarżonego, jest sprawiedliwa.

Nadto, jest wystarczająca dla realizacji jej celów, szczególnie w połączeniu z zasadnie i co należy podkreślić obligatoryjnie orzeczoną - zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres czterech lat, a przy tym są dolegliwością nie przekracza stopnia winy i należyte uwzględnia stopień społecznej szkodliwości czynu. Ponadto, o czym była już mowa powyżej, jest dostosowana do właściwości oraz warunków osobistych T. M. i z pewnością spełni swoje cele wychowawcze, zapobiegawcze, a także potrzeby w zakresie społecznego oddziaływania. Sąd I instancji miał przy tym w szczególności na względzie stopień nietrzeźwości oskarżonego i dlatego uznał, że powyższy okres będzie wystraszającą dolegliwością, odnoszącą zarazem pożądany skutek, w postaci wdrożenia do przestrzegania podstawowej zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, jaką jest zasada trzeźwości. Co istotne, okres ten jest adekwatny

do stopnia niebezpieczeństwa stworzonego przez T. M. w ruchu drogowym.

Sąd meriti miał zatem na względzie znaczną szkodliwość społeczną czynu popełnionego przez oskarżonego, na którą wpływ miała między innymi znaczna ilość alkoholu w wydychanym powietrzu, kilkukrotnie przekraczająca wartość określoną w ustawie jako stan nietrzeźwości oraz porę dnia, kiedy zdarzenie miało miejsce, cechującą się natężonym ruchem drogowym.

Jedynie końcowo należy podkreślić, iż w orzecznictwie wskazuje się, że rażąca niewspółmierność kary, zachodzi jedynie wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na jej wymiar, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej, w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 k.k. Tak więc, zarzut ten można zasadnie zgłosić jedynie wtedy, gdy jakkolwiek kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, jednakże nie uwzględnia w sposób właściwy, zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy - innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą. Warto w tym miejscu dodać, że na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k., nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną, można byłoby nazwać w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest

<p>niewspółmierną w stopniu nie dającym się zaakceptować.</p> <p>Powyższa sytuacja nie ma jednak miejsca w niniejszej sprawie.</p> <p>Sąd meriti był także zobligowany do orzeczenia świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej i uczynił to, zasądzając kwotę – 6 000 złotych.</p>		
Wnioski		
<p>Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia w ruchu lądowym pojazdów mechanicznych na okres jednego roku oraz orzeczenie kary grzywny w wymiarze sześćdziesięciu stawek dziennych po 10 złotych każda, ewentualnie o uchylenie orzeczenia w przedmiotowej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek jest niezasadny, bowiem orzeczona wobec oskarżonego kara, jest sprawiedliwa.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-</p>	

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego Lublin –Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 9 lutego 2021 roku wydany w sprawie o sygn. akt II K 1074/20 utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Rozstrzygnięcie sądu I instancji jest prawidłowe, natomiast zarzuty zawarte w złożonej apelacji - niezasadne.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-	
Zwięźle o powodach zmiany	
-	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	- # art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-	

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-		
4.1.	-	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II.	Na poczet orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy również od dnia 10 lutego 2021 roku do dnia 25 maja 2021 roku.	

6. Koszty Procesu	
--------------------------	--

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	O kosztach orzeczono na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 roku w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym oraz art. 636 § 1 k.p.k.

7. PODPISy
Mariusz Jaroszyński

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 9 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 1074/20
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości
# w części	# co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana